מה: בית שמאי פרק רביעי זבחים

עין משפט נר מצוה

נד א מי׳ פי״ח מה׳ מע׳ פסק״מ הלכה ח:
נה ב מיי׳ שם הלכה מי׳:

תורה אור השלם

1. וְהָיָה עַל מִצְחַת אַהֲרֹן וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת עֲוֹן הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יַקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מַתְּנוֹת קָדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה:
שמות כח, לח

2. דַּבֵּר אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בָּנָיו וְיִנָּזְרוּ מִקָּדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יְחַלְּלוּ אֶת שֵׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר הֵם מְקַדִּשִׁים לִי אֲנִי יְהוָה:
ויקרא כב, ב

3. אֱמֹר אֲלֵהֶם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרַב מִכָּל זַרְעֲכֶם אֶל הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יַקְדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַיהוָה וְטֻמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִלְּפָנָי אֲנִי יְהוָה:
ויקרא כב, ג

גליון הש״ס

תוס׳ ד״ה אבל וכו׳ ל״ל קרא בדם לעבודה מבחוץ ושבא וכו׳. ק״ל הא תוספות כתבו כתה פעמים דדם בטעלו לחיט עוכר פלא פיין מולין דף קט ע״ב ת״ס צריך קרא לבטלו דדם דמקל מקום לחיט מיב לחיטו דם דמקל מקום לחיט מיב מקום טיבר ושמא: ר״ה יש לו מתיריין וכו׳ ובסמוך דף מו ע״ב ד״ה אחת מיריבתי לפ״ל:

מוסף רש״י

שיבוץ עוקר קודם
ולא עכו״ם, אף חיצון לחמור כאן ישראל ולא עכו״ם: דאיתקש תמורה למעשר בהמה. כדאמרינן (תמורה יב.) והלא מעשר בהמה בכלל הקדשים וכו׳ למה יצא לבקש אלא ולומר לך דמה מעשר קרבן יחיד ושעה תמורה אף כל קרבן יחיד (טשה) (ושעה) תמורה, לאפוקי קרבנות צבור: ובמעשר דגן כתיב בני ישראל. כי אם מעשר בני ישראל, דמשמע בני ישראל ולא עכו״ם. וכי דאמרינן גבי מעשר בהמה ישראל ולא עכו״ם, הכי נמי נימא גבי תמורה בהמה, שהרי מוקמי מלן זה לזה, ותהכא נמקא דקדשי עכו״ם אין עושין תמורה (תמורה ג.) וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש. הא כ״ל (לקמן מט.) שאין למדין מקדשים למד מן הלמד (מכות יט.) חולין הוא. ולמדין אותו (תמורה כא.) ומחולין למדין למד מן הלמד (מכות שם) אזדא. זכי ישראל, ולא העכו״ם מבית נפרים מלן: הכול לא תהא עולתו טעונה נסכים. אפילו משל צבור: ת״ל בכה. דכבה עיכבה הוא, ודולה טעונין נפרים ומשל צבור, לגשן הכתוב בנפרים ואין מבית עליהן. אבל לנפרים דלא נרמי עליהן משמע הכי אחות כגון ישראל מבית נפרים אפילו כפני עצמן ואין העכו״ם מבית נפרים כפני עצמן, יכול לא תהא עולתו טעונה נסכים ת״ל בכה, והרי עיכבה, דולה קרבנו טעון נפרים אפילו משלו, דמקבלים מיניה דמי נפרים (תמורה ג.) דם שנשנמא חוזקו בשוגג. קבוצר אין קרבנות מקבלין טומאה (מנחות כה.) הוצרה. קרבן לנפלים, דמלה לין (פסחים סז.) ומותר בשר בחלבה (נ״מ ד.):

ע״ב חטאת קודם במזיד לא הוצרה. לחיות בשר קרבן אבל לבהמים, דקנסא הוא. אבל בעלים מתפרנסי, דלמתניתן (מנחות כה.) דכיון בחלבה רבה (ב.) דכיון דמקלא דמלי נמי לחמיד לא מלי רבנן לגזרה לגזרה לחיט דל אחיתי חולין לגזרה (פסחים סז. וכעי״ז יומא ז.) ובעובדי כוכבים. בעכו״ם שאבלה קרבנו ונטמא הדם (מנחות כה.) לא הוצרה. דכתיב (שמות כח) ויהיו על אהלו תמיד לרצון להם. ולא לעובדי כוכבים

(מנחות כה.) דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול. וכ״ש דברים שחייבין עליהן משום עוקר. ומ״ש דלא לחלק מאכל מתנות מאכל דם. ומן אם אכל דם והוציא מתנות מאכל מעיר מכרת (יומא פ ובעי״ז לקמן מ.) ומה פיגול. שהוא חמור כל כך שהוא חייב קרבן בזיכוה לחת בשהיה ד״ל שאינו לריך שהי ידיעות כשאינם בעינן שהי ידיעות. ודיעה בתחילה ודיעה בסוף ואפילו בעינים, בכתיב ועבדה, ומכלל שידע, ומכלל שידע, ואבד כתיב והוא ידע הרי כאן שהי ידיעות: שהוא בקבירה. קרבנו קניע דהאוכל פיגול בשוגג חייב חטאת בהמה: והתורה מובללה. כגון פסח הבא בטומאה לוא ון ומר: ת״ל אשר הם מקדישים לי. לגזרה בן הקדשים לטומאה. כן שם לבן מתיריין: יבול מיד. אם הוא דבר שיש לו מתיריין יהו חייבין עליו משום טומאה ופאן מתר לשהרים חין חייבין עליו משום טומאה. ד״ל דבר דבדבקון בבא מתיר בלבלה בדיבר ולא מלי לאיכלן עוד עון שבעונה. דכגעיבה לאיבה מתיר. דכי יבא מתנתמיבן אחר יקרב דמשמע נגיעה בעלמא, אלא ע״כ לא משמע נגיעה. אלא הכי משמע דאיתי עליו משום טומאה עד שיבאר ליקרב דהיינו עד שיקרבו מתיריין (תמורה ד.):

שימה מקובצת ובעובדי כוכבים. עי׳ רש״י לעיל דף טו ע״ב ד״ה לא סולקו: **עלבוד לוכבי אשר הם מקדישים לי.** יל״ה מה לרוח דבר דבר דבר